

ХРИСТИАНСКИ ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТСТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Приемъ абонаментъ 40 лв. предплатени
Отдѣленъ брой струва 2 лева

ИЗЛИЗА 2 ПЪРТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

П. Икономовъ

Човѣчество и реформи

„Човѣчество, въ стремежа си къмъ вътрешино съвършенство въ живота си, е свързано съ Иисуса Христа много повече, отколкото съ когото и да е другъ.“

Давидъ Щраусъ

Изследвания на учени, държавници и социолози за устройство на обществото, страдат от единъ и другъ: твърде голѣмата имъ върба въ всесилието на социалните и икономически реформи и твърде слабо съзнание къмъ пресъздаването на човѣка. Благородни инициативи сѫ били подемани, много реформи за били писани и гласувани през течението, обаче, неволитѣ и страданието на хората сѫ си защитѣ. Защо?

Всички тѣзи доброжелатели сѫ били само външна промѣна и никакъ не сѫ обръщали внимание на същата промѣна, целяща да преобрази човѣка. Но революционните речи могатъ да трогатъ външката душа, но тѣ не могатъ да промѣнятъ човѣкъ“, казва социологъ Монтхерландъ.

Във вѣкъ, френското общество бѣ заразено от революционни идеи. Енциклопедистите, които пълниха салоните на дегерациите, се смытаха авангарда на революционните инициативи. Благородниците се надсмиваха на без силния Людвигъ, че се справи съ положението и съ това способствува разпространето на държавната власт. Избухна революцията, салонните революционери излязоха на границата Играха си хората съ идеи, безъ да даватъ и безъ да помислятъ, дали могатъ тѣ да се събератъ.

Между идеята и дѣлата винаги е заставалъ човѣкътъ, съ когото се попълзваватъ и е провалътъ най-хубавиятъ. Идеятъ въ дадено време могатъ да се промѣнятъ, разпространятъ, за която се изисква време, такъ и възпитание и ръководство на идеятъ, но не искатъ да промѣнятъ човѣкъ си. Ето неудобството, на което сѫ се наложатъ инициатори.

Идеята иска реформи, но щомъ се докоснешъ до негови идеи, до неговата черга, той настърхва и реагира. Така че, така е и днесъ. Християнството не е политическа идея, чрезъ своя духъ и идеи, то подпомага за осъществено на много реформи. То разтърси свѣта и сложи начало върху съвременната култура и цивилизация. И същите противодействието на неговите врагове, днесъ сѫ да бѫдатъ съвсемъ другъ.

Идеята национализътъ се явила на сцената, тѣ поискаха законъ, но и на силъ, правилното разпределение на това, за което и християнството ратува, но не чрезъ чрезъ убеждение. Отъ тогава и до днесъ, тая борба, чрезъ разпределение на земните блага, е въ ходъ.

Разрешението на този националенъ проблемъ се искатъ отъ нови разбиранія. Кой ще ги даде?

Религията или политиката? Религията се опира и действува въ чувствата, а политика—чрезъ разума. Върху широките нации може да се влияе чрезъ чувствата, а върху интелигенция—чрезъ разума. Въ миналото сѫ се правѣли редъ съюзи между религията и политиката, но винаги сѫ излизали несподобителни действия, неотложно свързани съ политика, унижаваха религията, а пъкъ строгите изисквания на религията затрудняваха пътъ на политика.

Същата, която сега свѣтътъ изживява, споредъ насъ, е етическо морална криза. Нѣма вече честна дадена дума, а то може. Оѓ тукъ се поражда недовѣрието, създаватъ външни партии между хората и народите, отъ тукъ въоръжени контратвърждения, за да се парира удара на противниковете, злото изхожда не отъ системите, а отъ човѣкътъ, който трѣбва да се превъзпиша въ свѣтлината на единъ народъ. Кой ще го даде този моралъ? Религията или политиката? Историята ни казва, че религията може да възпитава, изменява и да подтиква хората къмъ велики подвизи. Това време иска нови мисионери, всестранно подгответи за африканските дивации и джунгли, а за „културните“ войски боравятъ вече съ техниката само за да вършатъ политика, идеятъ и реформитъ най-добре биха могли да общатъ аспирации на гражданинъ, когато преди всич-

Редакторъ:

Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. защита“
ул. Полков. Минковъ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изплащатъ на енорийските свещеници, а абонатите вънъ отъ Варненската и Преславска епархия да ги изпращатъ до редактора

П. Г. Запковъ

ЦИВИЛИЗАЦИЯ БЕЗЪ КУЛТУРА

Култура — това значи обработка, развитие, движение, възходяща промѣна на съдържанието и формите на човѣшкото многостранно творчество.

Цивилизация — това значи степень на обработката, степень на развитието, форма на движението и промѣните.

Култивирамъ нѣщо — това ще рече обработвамъ изоставената Земя, и тя става плодоносна; обработвамъ изоставената душа и тя става духовно плодоносна, т. е. годна да влѣзе въ разнообразни и правилни отношения съ живота, за да подържа и тласка напредъ.

Цивилизувамъ — това ще рече довеждамъ до висока степень, обличамъ до въ изтънчена форма материалните и духовни постижения на сделана епоха, т. е. правя повече едно външно разкрасяване на създаденото вече културно съдържание.

Тогава ясно е, че цивилизацията е форма и степень, въ която се показва цѣлостното културно съдържание на личността, обществото, нацията, човѣчеството.

Или, съ други думи, цивилизацията е образътъ, формата на всѣки възходящъ периодъ отъ материалното и духовното творчество, а културата е постоянно натрупваното съдържание, постоянно действието сѫщото това творчество. Или, още по образно изразено, цивилизацията е черупката, културата е ядката.

Но както не винаги една хубава черупка съдържа сладка ядка, тъй сѫщо не винаги една външно изтънчена цивилизация е свързана съ висока и сочна култура. Не винаги една материално блестяща цивилизация отразява висша духовна култура.

Една цивилизация, импонираща съ блестящи външни ефекти, често нѣкакъ може да е тежко покривало на вътрешна бедност, духовна раз-

ко, тѣ сѫ човѣци.

А само религията може да даде на политиката истински човѣци, както и честната и доблестна политика може да създаде истински граждани.

Политиката, която не признава освенъ партийните си зали, е фатална за страната.

Опитътъ пъкъ отъ срѣдните въкове, да се включва политиката въ атрибути на църквата, даде още по-горчиви резултати. Това стана, обаче, за съмѣтка на вѣрата и на добрите намѣрения на реформаторите.

Днесъ, когато тъй много се говори за многоочаквания човѣкъ и новъ човѣкъ, добре е да си припомнимъ това скрѣбно минало. Угрешния човѣкъ, трѣбва да стане напълно върующъ, високо нравственъ и искроен да взема участие съ цѣлого си сѫщество въ новия градежъ, за да може да се изгради на здрави основи онова, за което жадува и колибѣ но-

затова, като управител на Африка, той посъль отровното семе на римската чиновническа корупция, прѣвътой като натрупалъ за себе си голѣмо, но крадено богатство.

Следътъ блестящъ възходъ на римската цивилизация, започналъ нейниятъ голѣмъ упадъкъ, който достигналъ въ 395 г. сл. Хр. до раздѣление на Римската империя на две държави: Източна римска империя, или Византия съ столица Цариградъ и Западна римска империя съ столица Римъ.

Задълъжено се провали тогавашната огромна римска империя, прочута съ несмѣтните си богатства и бѣлскава цивилизация? Защо Римъ, при високия си културенъ разцвѣтъ, започна да се разслабва нравствено, започна да се задоволява само съ една външна бѣлскава цивилизация, но безъ вътрешна дълбока духовна култура, безъ която нѣма всестранно развити, напредничави и доволни поданици на всевластния тогава Римъ.

Просторни, но кървави територии, изобилно, но ограбвани злато, разкошни, още по разкошни общини бани, градини, паметници, пиршества, спортни здравища, придворни угоднически поети, писатели и музиканти — това е то римската залъзвавща цивилизация. Това е кухата цивилизация на гордите, себелюбиви, и развратени патрици и за голите и подтиснати плебеи. Това е образецъ на цивилизация безъ култура.

(Края въ идния брой)

По случай Задушница

Свещ. Иорд. Свѣтославовъ

Задушата

Ученитето за тѣлото и душата на човѣка на св. православие на църква е следното:

Човѣшкиятъ родъ произхожда отъ първите сътворени отъ Бога човѣци: Адамъ и Ева.

Тѣ нѣматъ родители, а Богъ непосрѣдствено ги сътвори.

Но Господъ Богъ твори и създава всѣки човѣкъ при посрѣдството на родителите.

Богъ създава и благославя тѣлото на всѣки човѣкъ при зачеването и раждането отъ родителите му.

Тѣлото на отдѣлния човѣкъ никога по-напредъ не е сѫществувало.

Всѣки човѣкъ има свое собствено тѣло.

Богъ създава и благославя заедно съ тѣлото и душата на човѣка.

Всѣки човѣкъ има своя собствена душа.

Душата преди това не е сѫществувала и не е била въ никое земно сѫщество.

Богъ и до сега работи и твори всѣки човѣкъ, защото Той обича човѣка.

Оѓ своята Божествена любовъ къмъ човѣка, Господъ

(следва на 2-ра стр.)

Свеш. Д. Т. Димовъ

Личния трагизъмъ

Кой житейски героизъмъ дава личния трагизъмъ на човешките съдби? Тази тайна аз я знам, тайната ще разгадая най-разумно, може би.

Намъ живота щедро дава, — здраве, благо, умъ и слава. обичъ, мисли и мечти. Щедра дарба после стихва, следъ това го иска съ лихва, и стократно връща ти.

Първомъ всичко богатъе, после дава, — не slabъе, — тъй е всичко отнапредъ. Тебе даватъ ти услуги, после служищъ ти на други, за да станатъ като тебъ.

Богъ, природа, майка, татко, всички даватъ, но за кратко, ти прибирай и пести! — Имашъ ли, — ръжа ще дава; нѣмашъ ли блага, тогава, сълзи ще му връща ти!

Не държи живота смѣтка, да живѣе кой какъ иска, въ трудъ ли, мързелъ и гулай, Нито гледа кой прибира, нито милостъ пъкъ разбира, да не взема отъ лентяй!

Пропилъ блага готови, не взелъ отъ живота нови, сetenъ беднякъ си сега. Тебъ ще смаже тежко бреме, че не връща тъй свое време щедро давани блага!

Ти събра ли? — Лесно давашъ. Ти лежа ли? — Ти ще страдашъ въ бедностия и борбата! Тозъ житейски силогизъмъ дава личния трагизъмъ на човешката съдба...

Папата води дѣло противъ Португалия

По настоящемъ Папата води интересенъ процесъ въ Ли-
санъ.

Преди две години, единъ испански свещеникъ завещаъ на Папата 380,000 ескуда. За тая завещана сума Папата е тръбвало да заплати 130,000 ескуда държавно мито. Той отказаъ да ги заплати и за-
вѣль дѣло противъ държавата, обаче, го изгубилъ.

Видно е, следователно, че Папата получава пари почти отъ цѣлия свѣтъ, което му дава възможностъ да плаща преображенъ на своята пропаганда въ всички страни, както и у насъ.

Както нашиятъ читатели можаха да се убедятъ отъ „История на Раковски“, която ре-
дакцията имъ бѣ поднесла като даръ, тѣзи папски агенти искони тормозъха и нашия народъ, като продължаватъ до-
ри и въ тия трудни времена да ни кроятъ примки за общо покатоличване.

За тая имъ усърдна, но низка дѣйностъ, тѣ получаватъ богати награди отъ Папата, когото постоянно величаватъ чрезъ своя пропаганденъ вестникъ „Истина“.

Тогава какъ да окачествимъ еспирациите на тия католиш-
ки патари, които години на-
редъ, безочливо настояватъ

До Него Всеблаговейнство Пред-
седателя на просвѣтното добровор-
но братство „Св. Николай“ — Варна

Ваше Всеблаговейнство,

Най-сърдечна привързаностъ чувствувамъ къмъ църквата „Св. Николай“, къмъ чиято енория се числя и къмъ просвѣтното доброворно братство при същия храмъ, на което съмъ членка и касиерка отъ дълги години.

Поради тая привързаностъ, всѣкога съмъ изпитвала най-голѣма радостъ, когато, съ каквото мога, съмъ могла да бѫда полезна на това братство. А за да бѫде тая ми радостъ още по-пълна, отъ скромнитѣ си спестявания, азъ подарявамъ на братството „Св. Николай“ сумата 10,000 лв., фондъ „ЕЛЕНА МАНОВА“, вложени въ банка „Български кредитъ“, съ пожелание, отъ лихвите да се подпомогнатъ нѣколцина бедно-болни отъ енорията.

Въ бѫдеще, при по-благоприятни времена, ако е животъ и здраве, съмъ съ намѣрене да увелича основния капиталъ на този фондъ.

Цѣнувамъ Ви рѣка: Елена Манова

14. II. 1944 г.
Варна

Б. Р. Получихме сп. кн. № 2069, издадена отъ банка „Български кредитъ“ — Варна, съ влогъ 10,000 лева, наименованъ фондъ „ЕЛЕНА МАНОВА“ при доброворното и просвѣтното братство „Св. Николай“ — Варна.

Считаме за нашъ дългъ, публично, чрезъ нашия епархииски органъ въ къ „Хр. защита“ да благодаримъ на много-
уважаемата г-ца поклонница Елена Манова, дългогодишна членка и касиерка на просвѣтното и доброворно братство „Св. Николай“.

Винаги точна и акуратна въ работата, щедра въ поле-
то на благотворителността, неподражаема въ своята рев-
ност по Бога.

Завършила професионално у-ще въ Парижъ, тя основа-
вала първото стопанско у-ще въ гр. Варна, участвува въ издаването на първото женско списание въ България „Жен-
ски свѣтъ“ като негова администраторка и редакторка на притурката му „Домакина“.

Като сърдечно балгодаримъ за дарението, отъ сърдце пожелавамъ на дарителката г-ца поклонница Елена Манова бодро здраве и дълъгъ животъ, за да бѫде все тъй полезна на братството и на обществото и да увеличи основния капи-
талъ на своя фондъ, както тя самата пожелава, и по този начинъ да сгрѣва сърдцата и изстрига сълзите на нуждае-
щите се и на тия, които падатъ въ борбата за наслънчния си и повече свѣтлина на живота.

Председателъ на просвѣтното и доброворно брат-
ство „Св. Николай“ — Варна:

Протоиерей П. Икономовъ

НОВИ КНИГИ

1. „Християнство и войната“ — Б. Поповъ.
2. „Има ли противоречие между науката и Библията по

предъ българското прави-
телство да имъ плаща заплати?! На какво отгоре?! Неще ли бѫде това единъ новъ пап-
ски „дишъ-хакъ“ за българския народъ, който още не е зар-
аврилъ „дишъ-хакъ“ на ага-
рянина?

въпроса за сжината, произ-
хода и развитието на живота“ отъ Б. Мариновъ и

3. „Добросамарянството безъ маска“ — Архим. Паргений.

Умоляватъ се г. авторъ и издателствата да изпращатъ по единъ екземпляръ въ ре-
дакцията ни за отзивъ,

Печатница А. Пъндилийски

— ВАРНА —

ул. „Панагюрище“ 4 — тел. 23-15

Истини, които тръбва

да съ знаять

Нашия Спасителъ Иисусъ Христосъ, като дойде на земята за да спаси човѣците отъ грѣха, Той имъ даде и ново учение, чрезъ което човѣкъ да се прероди и да стане нова тваръ, истински човѣкъ, Божие творение. Той основа и новъ ин-
ститутъ — св. православна църква, която да съхранява това учение и непрестанно да рабо-
ти върхъ човѣшкото обще-
житие, докато всички и, хо-
рата, се почувствуваатъ братя
помежду си и членове отъ ед-
но и също семейство. Въ то-
зи смисъ св. ап. Павелъ каз-
ва: „Никой не може да положи
друга основа, освенъ положена-
та, която е Иисусъ Христосъ“. I) Кор. 3 : 11) т. е. основата на
св. православна църква.

Християнската църква об-
гръща всички, които сѫ изпо-
вѣдали и изповѣдватъ право-
славната вѣра, било че сѫ от-

минали отъ този животъ, би-
ло че живѣять още на земята,
защото Богъ „не е Богъ на
мъртви, а на живи, защото у
Него всички сѫ живи“. (Лук.
20:37-38). Но, нека се знае, че отъ умрѣлите само ония принад-
лежатъ на Христовата цър-
ква, които, „опазвайки вѣра-
та на земята, сѫ приели на
небесата вѣнца на правдата“,
който Богъ ще даде на всички,
които сѫ Го вълюбили“ (II Тим.
4:8). Членове на Неговата цър-
ква сѫ сѫщо така и всички
ония умрѣли, които сѫ почи-
нили въ вѣра и сѫ се разкая-
ли, но не сѫ имали време да
извѣршатъ и достатъчно до-
стойни дѣла, за да получатъ
отплата, но, все пакъ сѫ има-
ли надежда, че ще получатъ
вѣчно блаженство, посрѣд-
ствомъ молитвѣ на Църквата,
които се моли за тѣхъ. Оба-
че, всички умрѣли, които при-
живе, самоволно сѫ се отлѣ-

чили отъ църквата, като съмъ-
нили вѣрата си, станали сѫ
сектанти или сѫ си съвѣрше-
но изгубили вѣрата въ Иису-
са Христъ, и които сѫ умрѣли
неразказани, тѣ сѫ се лишили
дори отъ молитвѣ на цър-
ката. Всички тия, споредъ ду-
митѣ на Спасителя, не сѫ чле-
нове вече на църквата: „Кой-
то се отрече отъ Мене предъ
човѣците, той ще бѫде отре-
ченъ отъ Божиите ангели“ (Лук.
12:9).

Въроятнитѣ хора, които сѫ
отминали отъ този животъ, въ-
орождени съ вѣра и надежда
въ Блага, сгърти отъ огъня на
людовъта, украсени съ добри
дѣла, които въ живота сѫ се
борили и подвизавали съ доб-
ъръ подвигъ, образуватъ тър-
жестващица църква, която се
нарича още небесна църква или
царството на славата. Тѣ сѫ
привършили борбата съ врага
на спасението и празнуватъ

Гласът на нашиятъ читателъ

Отецъ, нѣколкото статии последния брой на редакцията отъ Васъ въ къ „Християнска защита“, ме заинтересуваха и накараха да изложа съ настоящето си пише възхищението си за съмѣръ редактиране на поменатия книга!

Въпросътъ е за статия „Има още гнило въ Данъкъ на Истината, такива бодливи и искрени истини, би трѣбвало да станатъ достояние на църквата здраво мислящо бълг. общество. Че мнозина отъ настъпващите отнасятъ некадърно и съмѣръ небрежение къмъ голямите достоинства на родната църква, които особено трѣбва да оказва нуждното внимание и безспорен фактъ. Жалко е чужденците трѣбва да послочватъ вратите на националната светини. Само съмѣръ може да разбера, какъ тия жавни служители, безъ национална съвестъ, може да ожидатъ търпѣни отъ висшата властъ? Защото въ то време не търпи груби, волни и неволни хове.

Да живѣешъ година и въ единъ градъ и въ единъ знаешъ кѫде е родната църква и при това съ тя въ свята икона, е фактъ, който не може да се премине.

Но изглежда, че не съмѣръ е такъ! Ставали съмѣръ да изглежда други градове. Азъ чухъ римъ, че единъ помощникъ кметъ, на връхъ З мартъ, гато цървия български молитвества своите останки, и нощ въ кафенето „на боядисаната яръкъ случай на Озбрама“

Всъки национално пра-
лящи българинъ, не може да прозърѣ
чуждата пропаганда, пиш
съственото си малодушъ.

Радвамъ се, също, че
Вашия въ къ срещната
съмѣръ единъ отрицателни
съмѣръ факти. Ако всички
въсъкого постъпвамъ такъ
пожиже да бѫдемъ увѣреи въ
„мнозина, които недоволи подъ-
ще прогледатъ и видятъ
които не чуватъ, ще имъ
отпушатъ ушилъ“

А ние, младнъ, сме членъ
на националния фронтъ съ
чело съ свети въоруждия, родната ни национална па-
ва!

Цѣнувамъ Ви Д-
жеко Петровъ
с. Петровдоль — Провадий

победата си, заедно съ
Часъ Спаситела, победа про-
съмѣръта и на ада и съмѣръ
ангелски чиновъ.

Християнъ, които пра-
тука на земята, които пра-
тука отъ злобата на съмѣръ
стрелитъ на дявола, но юри
си оставатъ тѣхъ въ Търпѣ-
съмъ Христъ, ооръженъ
воюющата, оборъженъ
страдаща църква. Ти, „и съ
градъ постояненъ“, юри и бѫ-
нитѣ си дѣла презъ ти
на на плача, къмъ Него
отечество, водеши единъ
стоянна война съ врага на
спасението. Затова, ти
съмъ съвѣтъ своята съмѣръ
внимавай, да сѫдъ и подавай
и да се ооригъ и подавай
съ до-
съ до-
въдъ подвигъ, къмъ
се съ въ всеоръжийни
за да можете устояти
дяволскиятъ козни защо
шата борба не е въ
кръвъ и плътъ, въ прости
къмъ къмъ

Задушата

(Продължение от 1-ва стр.)

и на родителите. Майчината и бащината любов към детето произхожда от Бога.

Зачеването на рожбата, майчиното сърдце пама любовта, която е словение от Бога за да изродиши се човекът.

Майчината любов запазва сърцето на детето. Традиционно сърцето на детето, крепне и душата.

Богодостота на майката е неизвестна, че е родила и израши детето. Тази радост излиза от Богието благовещение.

И скръбта на майката е голяма, когато живоето на детето е заплашен от болест или смърт.

Родителите искат да дадат на детето във земния живот човешкото тяло е сладко и смъртно.

Смъртта грабва и разрушава тялото.

Душата е безсърдечна.

Чо то се разлага във земята, душата свободно преминава през сърдцето на духовете.

Сърдимърна е скръбта на родителите при смъртта на детето.

Любовта на майката не е става. Тя дари своето чедо. Тялото във гроба е разложено.

жено.

Тогава майката, съзиждането ѝ благословение и откровение, дира душата на своята рожба при Бога.

Съ своята молитва и майчина любов, майката продължава да мисли и да копнє по своята рожба и да измолва от Бога Твореца не вече земно щастие за рожбата си, но блаженство и въчън живот за душата във царството Божие.

Божията любов към човека слизава на земята във родителския сърдца и тази съща любов на майката се възвръща от земята към нея.

Ако Господъ Богъ изпраща на земята Своята Божествена любов към човека, като Същия разполага родителския сърдца във нея; ако Господъ Богъ ни даде заповѣдъ да се обичаме единъ други, тази човешка любов към нашите близни се възвръща към небето, Божия престоль, като молитва за душите на обичните ни покойници.

И Господъ Богъ приема тази молитва, защото любовта никога не отпада.

Затова св. ни църква се моли за душите на погиналиите.

Молитвата за душите е Божествена любов към всички човеки.

фабрикува каучукъ отъ въглища.

Когато науката и специално химията, съзиждането ѝ толкова надалече, щото всяка нация да може да си фабрикува само това, отъ което има нужда, запитваме се, защо тогава народите ѝ въоруват и проливат толкова кръвъ?

Фурнажъ за добитъка, може да се извлече отъ дървото, посредствомъ нѣкаква гъбба. Тя превръща дървото въ албуминъ и мазнини, чудно хубава храна за добитъка.

Кравите, хранени съзъ този фуражъ, давали повече и по-малко млѣко, а свините съзъ се уговали по-добре, отколкото съзъ царевица.

Колко трудъ полагатъ пчелите за да набератъ медъ, съзъ видятъ отъ факта, че за събирането само на $\frac{1}{2}$ кг. медъ, пчелите тръбватъ да обиколятъ $7\frac{1}{2}$ милиона цветя. Понятелно за мързеливите, праздноскиращите и въчните посетители на кафенетата, които „всичко знаятъ“, въчно блъстътъ политиката и нечакано разпространяватъ иакви ли не слухове.

Небето, измѣня цвета си споредъ височината. Така на 8500 м. височина, небето е блѣдо-синьо; на 11000 м. става тъмно-синьо; на 13,000 м. мастилено; а на 22,000 м. (т. е. на 22 км. височина) небето е напълно тъмно.

Човешката душа. Ето въпросъ, които отъ въкове вълнува човека и науката. Где съзиждането и какъ действува върху тялото? За насъ християните този въпросъ е ясън, обаче, положителната наука, която до вчера отричаше съществуването на душата, сега идва да се коригира. Учените сега твърдятъ, че тя съществува и плувала нѣкога изъ човешкото тяло, подъ формата на пари или газъ. Центъра на духовния животъ, това, които наричаме нравствено чувство, срамъ, тактичностъ, вѣра, любов към истината, творчески сили и пр. съзъ били локализирани въ мозъка и то въ областта на слѣпните очи и членово. Същиятъ учени обаче, не могли още да докажатъ, че духовия животъ се развива само въ мозъка. Установилъ се, обаче, че душата и тялото на човека образували една единица, която твори и ръководи физиологически и духовния животъ на човека, отъ раждането до смъртта му. (По този въпросъ ще помѣстимъ специална статия).

Най-големата сушинна и хранителна

Лекомисленото и суевърно куче

Нѣкога свинетъ се събрали на конгресъ, като поканили гости и отъ другите животни. Между другата работа, тъй били принудени да се занимаятъ и съзъ единъ страненъ въпросъ, подвигнатъ случайно отъ едно лекомислено и суевърно куче. Това кученце се съмълило да твърди, че въ този свѣтъ съществува живи сѫщества, които могатъ да лѣтятъ въздуха. Разбира се, нито една отъ тяхъ високопоставени свини не могла да се улови на това недено твърдение, което противоречи на всѣкидневния животъ. Опитъ, защото (свините никога не гледатъ нагоре) нито една отъ тяхъ не бѣ видѣла птица. Но, случаятъ за който е станало поменатото разискване, е произлязълъ по следниятъ начинъ:

Единъ денъ, кученецъ за който става дума, си лежало на припекъ. И както си е лежало така, то зърнало нѣщо, което се понесло надъ главата му и после внезапно той застанало наблизо до него и почналъ да подскача. Едно съмъшно сѫщество съ човка и тънички крака, което упорито и нахълно гледало къмъ него.

— Какво търсиши ти тамъ горе? — запитало кучето все пакъ очудено, че може да се слѣзе отъ толкова високо на замята. — Имали си искъльки да се рѣшъ безценно тамъ, когато тук има всичко, което е потрѣбно за живота? Тукъ е всичкото богатство, а тамъ страшно празно пространство. Има ли нѣщо по-хубаво отъ този дворъ, кѫдето хората съзъ така щедри и дъзвѣтъ оставатъ отъ своята кухня?

— Има! — отговорило онова странно сѫщество.

— Че какъ е то?

— Въздухътъ, просторъ...

че какви съзъ тихъ работи. За какъ служатъ тъй?

— Азъ сама не мога да ти обясня — казала птичката, но какъ мога друго да правя осъдънъ да хърчи, щомъ като имамъ криле.

— Криле? какъ е това криле?

Птичката се усмихнала и подхъръкнала на високо тамъ,

нилица за фрукти, сушени въ Румъния, можела да съхранява 300,000 кг. и сила построена напоследък отъ Министерството на земеделието въ гр. Фълтични.

кѫдете живѣть птиците — въ висините, въ свободното пространство, въ свѣтлината...

Кучето, което видѣло това, разбира се, повѣрвало на птичката.

Ето, тази история разказало то предъ членовете на свинското събрание, които не могли да приематъ такива необикновени противоречиви съ установления редъ твърдения.

— Само едно такова суевърно и лекомислено сѫщество като тебе може да върва на подобни лъжи и глупости! Ти си ималъ най-малко халюцинации и сега тукъ ги поднасяшъ като истини. Никой не може да ги приеме, тъй като тъ противоречатъ на установената свинска логика.

— Я да ни обясни тоя вътрогенецъ, тая блуждаеща осoba, — грухтѣла друга свиня, — какъ може да се сѫществува на този свѣтъ безъ тиня, безъ благата птица? Кѫде ще на мъри онова въображаемо сѫщество такива блага, нѣкаждъ вънъ отъ този свѣтъ?

— Не си струва да се занимавамъ съ такива нѣща, съ такива абсурди, — изгрохотѣ вънъ единъ отъ най-авторитетните представители на установената свинска наука.

— Но, ако това куче си позволява да твърди тия нелепости, които разваращаватъ дооригини наризи, ще го прогонимъ отъ нашата срѣда. Завършилъ свинския конгресъ, Членовете се прибрали въ жилищата си, усмихнати отъ победата на конвенционалната свинска. Кучето замълъкнало защото на могло да се бори съ общественото мнение, и това никакъ не промънило нѣщата. Въ него останало единъ увѣрение, че има и нѣщо друго въ свѣта и че въ социалния въздушенъ океанъ хърката свободата и разширятъ хоризонти.

Георги Томалевски

КАКТО окаления преди мъгъ не може да бѫде чистъ, докато се не измѣни съ топла вода, тъй и човекъ, който е съ грѣхъ въ оскверненъ и нечистъ не може да бѫде чистъ докато се не омие съ въздушъ и съ топло покачене.

Христова — нѣма спасение, самъ ти има средства за оздравление и че който се е отдалъ стъ църквата, отдалъ се е отъ Христа.

Проф. П. Икономов

КАКТО скритата боледуване не констатира, докато не я излови птицата, не може да се излови крачътъ, не може да се излови крилата на птицата, докато не го излови във вѣкъ на духовника, не може да бѫде простиранъ.

ЧОВѢШКИЯ животъ състои отъ сериозност и игра. Само ония може се считатъ за мѣдъръ и сгливъ, който знае да пази равновесие между дветъ.

Изъ чуждия печатъ

пейските народи, които 100 на сто съзъ грамотни и обзведени така, какъ никой отъ Индия не може да мечтае, съ изключение на Махараджите. Въ България има 2 на сто неграмотни и то не навсъкъде.

Нуждите на войната, заставиха хората да измислятъ какви ли не нѣща за да облечатъ живота на народите. Не е чудно, единъ денъ да осъмнемъ съ нѣкое ново откритие на химиците, на тия Магъсъници отъ наши дни, да изфабрикуватъ хлѣбъ отъ въздухъ и вода, безъ жито. Съ тѣхъ помощъ, днесъ Германия произвежда каучукъ и бензинъ отъ въздуши и захаръ отъ дървено талашъ. Японците, които иматъ много каучукъ, но нѣматъ бензинъ, произвеждатъ бензинъ отъ каучукъ и петролъ отъ въздуши по методъ на Германия.

Америка, чийто плантации отъ каучукъ и обахъ отнеги отъ Япония — почна и та да си

скърби ще имате, но дерзайтъ: Азъ победихъ свата! (Ион 16:33)

Понеже Спасителя дошли да спаси човешкия родъ, Неговата църква обгради не единъ родъ, а всички народи, защото Годъ бѣ казалъ на учениците Си: „Идете по целия свѣтъ и проповядвайте евангелието на всички твари; който плава и се кръсти, ще бѫде спасенъ, а който не плава, ще бѫде осъденъ“ (Мар. 16:15).

Следователно, всички, които въврятъ въ Христъ и се кръстятъ, съ членове отъ християнската църква. Все пакъ, има една граница, единъ предъдълъ, отъ който грѣшниците съ отстранени отъ църквата. Така, напримѣръ, тръбва да се знае, че не съзъ членове на православната църква:

1. Отстѫпничите, т. е. които съзъ напуснали християнската вѣра и съ станали сект-

танти или езичници. За тѣхъ св. вл. Павелъ каза: „Погложи съвѣтъ въ краката си Сина Божий и съговаря за нечистите кръвти на здравата, чрезъ които е освеченъ, и похулиха Духъ на благодатта!“ (Езд. 10:29)

2) Еретици, т. е. ония, които бѣ да съзъ съвѣтъ и отказали отъ вѣрата, съ я видѣзънили въ неинъ съзъ сѫществени части, образувайки си нова вѣра. А това е противно на учението на Спасителя и на думите на св. вл. Павла, които каза: „Но, ако дори ние, или ангелъ отъ не-богъ, ви благовестяше нѣщо повече отъ този, що ние ви благовестихме, анатема да бѫде!“ (Гал. 1:7-8). Такива люде, съ властолири наричали антихристи и съзвѣтили християните да се назоватъ отъ тѣхъ:

„Деца... да знаете, че сега съзъ се появляватъ много антихристи, тѣ излъзоха отъ нашата срѣда.

да, но не бѣха отъ нашата, защото ако бѣха отъ нашата, щѣха да осъдятъ вербъдъ на насъ!“ (Иван. 11:18-19) И днесъ има такива, обаче, църквата съ отстранена отъ себе си.

3) Сектантите, които свое-волно съзъ се отдалъли отъ църквата, не се подчиняватъ на църковната властъ, своеобразно тълкуватъ слѣвата Божия и съ жертва на чужди мисли, врагове на отечеството ни и родната църква. Гъв. наистина, съ хора за окайзане.

4) Крестникъ, които водятъ нехристиянски животъ, хулятъ вѣрата и искатъ истината, сраматъ се отъ Христа, не посещаватъ богослужението, не извършватъ въ домовете си нико трбъ, нико тайнства, не се изловяватъ, нито пъкъ се приставятъ.

Нака, всички християни и наши читатели знаете, че сега съзъ се появляватъ много антихристи, тѣ излъзоха отъ църквата

Църковно трапезарийно дѣло въ епархията

Храмъ „Св. Атанасий“ - Варна

Този храмъ се намира въ старата (източна) част на града. Построен е презъ 1838 г. Размѣрът му сж: дължина 32 м., ширина 13 м. и височина 10 м. Стените му сж дебели 1.10 м. Постройката е каменна. Въ храма има и женско отделение.

При сѫщият храмъ има основано отъ 1939 г. християнско братство "Св. Атанасий", което презъ учебните периоди открива и издържа безплатна църковна трапезария. Дѣлото на последната се е изразило, за всѣка година, така:

1) Презъ 1939 г. трапезарията е била открита отъ 26 февруари до 11 май и отъ 19 ноември до края на годината. Въ нея сж били хранени презъ това време 30 души — деца и възрастни бедно-болни. Изразходвани сж 10,469 лева, въ пари и натура;

2) Презъ 1940 г. е открита отъ 20 януарий до 12 май и отъ 8 декември до края на сѫщият месецъ. Било е дадена храна на 33 души — деца и възрастни, като сж изразходвани 14,161 лева;

3) Презъ 1941 г. е открита отъ 20 януарий до 13 май и отъ 4 декември до края на сѫщият месецъ, като сж били хранени 30 души — деца и възрастни. За целта е изразходвана сумата 23,562 лева;

4) Презъ 1942 г. е открита отъ 20 януарий до 13 май и отъ 30 ноември до края на годината, презъ което време сж били хранени 28 души — деца и възрастни и сж изразходвани 18, 235 лева;

5) Презъ 1943 год. е открита на 1 февруари и е функционирала до 27 май. Давано е храна на 28 души — деца и възрастни и сж били изразходвани 17,358 лева;

Приходите сж постигвали отъ: чл. вноски, дарения, лотария, общи панихиди и пр. На децата сж били четени разкази изъ живота на светии, съ което се е допринесло значително за тѣхното духовно изригане.

Добришка духовна окolia

Следът 27 години черно робство, по велика Божия милост, съгласно Крайовския договор отъ 17 септември 1940 год., се пристъедини наново къмъ майката Отечество скъпата и прекрасна българска земя златна Добруджа, люлката на българщината.

Бидейки пътъ и духъ на цѣлокупния ни народъ и живѣйки винаги съ болките, страданията и коннечитъ на всички българи, нашата родна св. православна църква посрещна съ неуписуема радост оживяването духовната и политическа свобода на съните върни чеда на свидна Добруджа.

При така сложенитѣ обстоятелства, една отъ първите и най-голѣмитѣ грижи на Негово Високопреосвещенство Епархийския ни Архиерей, които всѣкога е чувствуvalъ мнозине робската неволя на добруженци, бѣ грижата му по организиране църковния живот въ тази част отъ Добруджа, която наново влизѣ въ предѣлите на Варнено-Преславска епархия. Ето защо, още на 26 септември

1940 година, той изпрати тамъ група свещеници, на които да даде ценни архипастирски напутствия и наставления за целесъобразно и резултатно изпълнение на тѣхната църковно народна мисия; съ усърдие и ревностъ да организиратъ религиозния живот и да съживятъ отново религиозното чувство на новоосвободените братя българи, да насаждатъ срѣдъ тѣхъ религиозно-нравствена просвета, да вършатъ социално-благотворителна дейностъ и пр.

И наистина, направеното отъ изпратените клирици прави честъ на българското духовенство и св. ни църква. Защото, въпрѣки, голѣмитѣ трудности отъ най-различно естество, които сж неизбѣжни съпътници въ живота на всяка новоустройствана се страна, българските свещеници можаха да се справятъ въ едно къско време успѣшно съ задачата си. Общественото признание, кое то дойде въ последствие, нека биде най-достойната имъ на града за това.

Въ Добришката духовна окolia влизатъ около 212 селища. Въ нея има 64 енории, отъ които 11 сж градски. Титуларните свещеници сж 25 души, а има и 14 командированни свещеници отъ стари тѣ предѣли на епархията, които обгръзватъ временно енории. Общо вакантните енории сж 39. Броятъ на църкви и параклиси е 47, отъ които 7 сж градски, а останалите селски.

Храмъ „Св. В. М. Георги“ въ гр. Добрич

Трапезарийното дѣло и при този добришки храмъ е легнато върху плещите на сѫществуващото при него православно благотворително братство. Последното сжко носи името на храма си. Основано е било на 4 декември 1940 год. Ентузиазма у члените и членовете му е много голѣмъ. Обхванати отъ Християнския жаръ, тѣ работятъ неуморно и всеотдайно, съ истинска братска любовъ и християнско милосърдие за изнемогващите свои граждани. А внушителната имъ численостъ (около 450 братствени членки и членове) говори достатъчно красноречиво за отзивчивостта на добришките християни къмъ дѣлото на св. църква.

Въ братствената трапезария е била давана безплатна храна ежегодно на 100-120 деца. Презъ 1940 год. сж били изразходвани 2,162 лв. презъ 1941 год. 23,240 лв., презъ 1942 — 48,746 лв. и презъ 1943 год. — 30,280 лева. Така, презъ тѣзи трапезарийни години — сж били дадени 20,523 обѣда.

Дейността на братството не се е ограничавала само въ социално направление. Паралелно съ широката си милосърдна дейностъ, то е развивало и културно-просветна такава, като е пръскало изобилна религиозна съветлина, съло семето на евангелския истини, утвърждавало религиозния и национален духъ на съгражданите си, като е уреждало публични реферати, религиозни филми, концерти, чайове и пр.

Храмъ „Усп. Богородици“ - Варна
Нарича се още „Старата

Хроника

На 31 януарий т. г. Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиерей отслужи Божествена св. Литургия въ храма „Св. Атанасий“, построена въ честь и памет на великия иерархъ св. Атанасий, патриархъ Александрийски.

Въпрѣки времената и усилената евакуация на града ни, храмътъ бѣ препълненъ отъ благочестивите варненци, които се бѣха стекли да се черкуватъ и да получатъ Архиерейското благословение на своя Архиерей.

Въ края на св. Литургия Н. Високопреосвещенство държа твърде навременно и силно слово, което прикова вниманието на богомолците, до степень, да забравятъ времето отъ часъ и половина, колкото продължи Архиерейското слово.

Художествено и увлѣкательно обрисува Дѣдо Владика личността на младия Александрийски дяконъ Атанасий, както и тая на еретика Ария.

Съпостави и идеите, отъ които сж се въодушевлявали и двамата, възвеличи окончателната победа на св. Атанасия и порица трагичния край на Ария.

Обрисува обстановката на първия Вселенски съборъ въ 325 година и осанката на 318-тѣ св. Отци, както и личността на императора Константинъ Великий, и на края, какъ се утвърди за вѣчни времена нашето веро, наречено „Сим воля на вѣрата“ — Никео-Цариградски.

На 6 т. м. Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архиерей отслужи св. Литургия и произнесе назидателно слово въ гр. Нови-Пазаръ.

На 2 II т. г. Епарх. духовъ съветъ има разпоредително заседание въ гр. Преславъ, където е евакуирана св. Митрополия.

На 12 II т. г. Негово Високопреосвещенство служи въ гр. Шуменъ по случай храмовия празникъ на храма „Св. три светители“.

Умоляваме нашите абонати отъ градовете, които се евакуирватъ временно, да съобщятъ новите си адреси, за да имъ изпращаме вестника тамъ, където пребиваватъ.

Ония наши стари абонати, които не сж получили бройовете отъ новата 1944 година и които желаятъ да го получаватъ и за въ бѫдеще, да ни се обадятъ съ ед-

църква св. Богородица“. Построена е въроятно въ началото на 16 вѣкъ. Изидана отъ камъкъ — 5 метра въ земята. На една икона е отбелязана годината 1698.

При храма е сѫществувала безплатна църковна трапезария отъ 1938 до 1942 година. Издържа се отъ православното християнско братство „Св. Архидяконъ Стефанъ“ при храма. Дадени сж били общо 12702 ежедневни и празнични обѣди и сж похарчени 59,783 лева, — отпуснати отъ църковното настоятелство, а останалите сж постъпили отъ чл. вноски и отъ волни по-жертвувания.

на отворена картичка, за да имъ изпращаме вестника. Известно е, че тази година списъците сж нови и мнозина наши стари абонати може да сж пропустятъ въ списъците на енорийските свещеници.

Умоляваме Ви, читателю, следъ като прочетете получения брой, да го предадете на нѣкои Ваши близки, сродници или приятели, да го прочетатъ и тѣ. Съ това ще улесните нещето дѣло, все повече и повече да прониква Христовата съветлина въ душите на мнозина, за да донесе въ тѣхъ миръ, братство и любовъ, тѣ цени за народа ни въ днешните дни на върховни изпитания. Бажете приятели на въкъ „Хр. защита“.

Подалистникътъ „Истини, които трѣба да се знайтъ ще продължи и за въ бѫдеще. Това, като отговоръ на многото запитвания.

Редакцията не е издавала календарь за 1944 г. Това, за сведение на всички онци, които ни пишатъ за календарь. Обаче, при всѣки енорийски свещеникъ има хубави стенни и малки прав. календарчета, които се поднасятъ на християните.

Публична благодарностъ
Считаме за дългъ да изкажемъ публична благодарностъ на г. Трифонъ Великовъ, отъ с. Комарево, Провадийско, студентъ въ агрономическия факултетъ, за това, че той, отъ името на земедѣлския възпитаници въ селото ни, подари на църквата 500 лева отъ постъпленията на вечеринката, която дадоха съ голѣмъ успехъ на 8 януарий вечеръта — втория денъ на Коледа.

Хвала на такива младежи, които въ времена като днешните не забравятъ родната църква.

На енергичния младежъ, г. Трифонъ Великовъ и на неговите другари — помощници Богъ да дари здраве, бодростъ и успехъ въ бѫдещето.

Отъ църковното настоятелство на с. Комарево.

Паша поща

Марко С. Мартевъ — с. В. — Балчишко. Поласкан сме отъ хубавия Ви отзивъ. Благодаримъ Ви за поздравите. И за въ бѫдеще ще го получавате.

Свещ. К. Р. — с. Г. С. Изпълнихме молбата Ви. Взети сж всички мѣрки вестникътъ да продължи своя животъ, въпрѣки тежките времена. Следете отъ близките

Църковно настоятелство — с. Падина, Провадийско

Обявление № 1

с. Падина, 5 февруари 1944 г.

Обявява се на интересуващите се, че на 24 февруари с. г. отъ 9 до 12 часа въ канцеларията на кметския народен представникъ с. Падина ще се произведе търгъ съ явно наддължници за отдаването подъ наемъ църковната керемидарница, на мястостта „Локвигъ“ отъ 3 декара.

Наемния периодъ е тригодишенъ.

Първоначална оценка 16,000 лв.

Залогъ за правоучастие въ търга 10 на сто.

Денътъ сгради е за смѣтка на църквата.

Закона за Б. О. П. задължителенъ за конкурентъ.

Всички разноски по търга, гербъ, публикации и др.

за смѣтка на наемателя.

Поемните условия могатъ да се видятъ всѣки денъ въ канцеларията на църквата.

Борба съ мишките и плъховете

Земедѣлските растения и плодовете отъ тѣхъ на полето се нападатъ отъ много болести и неприятели. Земедѣлскиятъ стопанинъ, за да ги запази, трѣба да води най-различна борба. Прибранието плодовете отъ полето въ къщи, пакъ не сж сигурни, защото много неприятели искатъ да ги намалятъ.

На складираните зърнени храни най-голѣма опасност нанася мишките и плъховете. Малцината знаятъ колко храни се повреждатъ и унищожаватъ всѣка година отъ мишките. Поколѣнietо на една двойка мишки достига до 860 бр. Изчислено е, че за изхранване на тѣзи мишките били необходими стотици и хиляди килограми храни. Всѣки знае каква голѣма напастъ сж мишките въ един домакинство: унищожаватъ производението или скъпо купените храни, замърсяватъ ги, пренасятъ болести, огризватъ домашни предмети, а плъховете нападатъ малки пилети и пр.

Котките сж недостатъчни за една по-ефикасна и сигурна борба, затова трѣба да се употребятъ капанието съ поставена примамка, а като най-сигурно средство — отровните препаратори. Тези препаратори се намираатъ въ аптеките, дрогерии и агрономи ствата, отъ дето стопанинъ ще получатъ и допълнителни упътвания за употребата имъ.

Тази миша опасност трѣба да се намали, особено сега, при малкото производство на храни и телни произведения.

Ив. Богдановъ
окол. агрономъ

за нередовности въ получаването имъ, и ни уведомявайте.</p